

หนานฉาน เล่ม 4
南禅 第四
ถังจิวชิง 唐酒卿 เขียน จวีจื่อ แปล

Copyright Notice Published originally under the title of 《南禅》(Nan Chan)
Author © 唐酒卿 (Tang Jiu Qing)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd)
Thai edition copyright © 2023 Bakerybook Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd. All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-7477-99-2
พิมพ์ครั้งที่ 1 ธันวาคม 2566
ราคา 350 บาท

บรรณาธิการเล่ม : the-chairs
ภาพปก : หงฮวาเสี่ยวเยว่ 紅花血月
ศิลปกรรม/รูปเล่ม : Bookcreation

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย
บริษัท เบเกอรี่บุ๊ก จำกัด
77/12 ซอยประชาอุทิศ 75 แยก 10 ถนนประชาอุทิศ
แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140
ฝ่ายขาย : 086-534-0240
www.bakerypublishing.com
bakerybook@hotmail.com
Bakerypublishing

ขอขอบคุณฟอนต์สวยๆ จาก www.f0nt.com

ພິພິພິ

กระดาษถนอมสายตากรีนรีด

www.greenread.com

ต้าเสวีย¹

¹ ต้าเสวีย คือ ฤดูลักษณะที่ยี่สิบเอ็ดในยี่สิบสี่ฤดูลักษณะของจีน เป็นช่วงที่สามของฤดูหนาว อากาศหนาวเย็น และมีหิมะตกหนัก

บทที่ 107

เฟื่องขุน

ตอนกลางคืนจิ้งหรีดหลับไม่สนิท เพราะช่างจู้รัดเขาแน่นจนหายใจไม่ออกอยู่หลายครั้ง ไต้ผ้าห่มร้อนไปหมด ตอนที่ยิ่งหลับหอนรู้สึกวุ่นวายกำลังเหงื่อออก เสื้อผ้าแนบติดร่างกาย เพียงเขาขยับสักระลอกน้อย ช่างจู้จะตามมาทันที

ช่างจู้ใช้ปลายนิ้ววาดตามคิ้วตาจิ้งหรีดโดยมิได้สัมผัส จิ้งหรีดยกนิ้วนำมือช่างจู้มาแนบแก้ม จากนั้นลืมตาขึ้นหนึ่ง จับจ้องเขาในความมืดสลัว

ช่างจู้ถามเสียงแหบ “จะนอนหรือไม่”

จิ้งหรีดยับยั้งเสียงเขาด้วยนิ้วชี้อย่างแผ่วเบา จากนั้นยันกายขึ้นจากหมอน เอนอยู่เหนือช่างจู้ เห็นผมสีดำสนิทโรยตัวบนที่นอน ลื่นไหลตามหัวไหล่จิ้งหรีดลงมาบนแผ่นอกช่างจู้

ฝ่ามือช่างจู้ร้อนผ่าว ลูบจากหลังคอจิ้งหรีดมาตามกระดูกสันหลัง จนถึงเอวเขา

จิ้งหรีดพิจารณาช่างจู้ด้วยท่าทางครุ่นคิด ก่อนเอ่ย “ไม่นอน”

“เช่นนั้นก็อยู่แบบนี้” ซางจี้จ้องเขา “ให้ข้าได้มองอีกสักหน่อย”

จิ้งหลินพ่นไอน้ำสีขาว ยันแขนกับแผ่นอกซางจี้ เป่าเบาๆ บนเส้นผมกระเซิงของเขา แล้วมองพวกมันพลิวไหวพลงพุด “อืม...เจ้าฝันเห็นอดีตชาติของตัวเองหรือ”

“ข้าไม่มีอดีตชาติ” ซางจี้แบกน้ำหนักของจิ้งหลิน ทรวงอกราวกับถูกเติมเต็มด้วยความนุ่มนวลที่ทั้งปวดร้าวและร้อนระอุ เขาเงยหน้าเล็กน้อย ปลายจมูกถูกไถแผ่วเบาที่ข้างลำคอจิ้งหลิน “และไม่หวังว่าจะมีชาติต่อไปด้วยได้แต่ใช้กำลังทั้งหมดคว้าปัจจุบัน”

จิ้งหลินรู้สึกจี้จี้ แต่ซางจี้ไม่让他ถอย ซางจี้เป่าลมหายใจร้อนขึ้นบนลำคอจิ้งหลิน แล้วประทับจมพิตเพื่อช้ำตามแนวเส้นโค้งนั้น ริมฝีปากบางเจอไอร้อนทั้งลวกทั้งชา จวบจนปลายนิ้วจิ้งหลินขดงอเล็กน้อย

“หากข้าพลาดช่วงเวลานี้ไป” ซางจี้จ้องอยู่ข้างหูจิ้งหลิน “คงเหมือนไม่เคยเกิดมามีชีวิตนี้”

จิ้งหลินถูกซางจี้กัดเนื้อนุ่มที่คอ ก็ร้องซัดเบาๆ ทันใด ก่อนหันมาพุด “เบาหน่อย”

ซางจี้เพิ่มแรงมากกว่าเดิม ทำเอาจิ้งหลินแนบแผ่นอกเขาโดยสมบูรณ์ ทั้งสองใกล้ชิดมีอาจแยก เส้นผมจิ้งหลินถูกขยี้จนยุ่ง แขนถูกเสียดผ้าเกี้ยว ก่อนซางจี้จะดึงผ้าขึ้นนั้นแล้วฉีกออกอย่างง่ายดาย

“ไม่ได้” ซางจี้อยากคลึงจิ้งหลินเข้าไปในร่างอย่างยิ่ง เขายื่นมือกระชากผ้าห่มขึ้น คลุมทั้งสองไว้ในนั้น เขาสอดนิ้วประสานกับมือข้างหนึ่งของจิ้งหลิน ยกมาที่ข้างริมฝีปาก เริ่มดูดเม้มจากด้านในข้อมือแล้วปากร่อนรอยขึ้นไปตามทาง จากนั้นพุดทวนอย่างเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่บ้าง “ไม่ได้...ข้าจะเบามือกับเจ้าได้อย่างไร ระหว่างข้ากัดเจ้ากับกลืนลงไปทั้งกัน

เพียงเส้นคั่นเท่านั้น”

จิ้งหลินกึ่งหลับตาเอ่ย “ข้าไม่ต้องการถูกกลืน...”

ซางจี้ลุกขึ้นนั่งกะทันหัน เขาโน้มตัวเข้าไปใกล้จิ้งหลิน โอบจิ้งหลินไว้ แล้วจุมพิตจิ้งหลินอย่างดุคั่น หมอนถูกผลักกลิ้งไปบนพื้น ส่วนจิ้งหลินถูกรวบเอดึงมาตรงหน้าซางจี้ ดวงตาคู่นั้นของซางจี้ดูร้ายจนแฉก่า เขากล่าว “เจ้าไม่ต้องการ? เจ้าไม่ต้องการข้าหรือ จิ้งหลิน เจ้าจะผลักไสข้า เจ้าจะฆ่าข้าหรือ”

สองมือจิ้งหลินประกบแก้มซางจี้กะทันหัน เกิดเสียงกระຈ้างใสดัง ‘เพียะ’ ลมหายใจของเขาไม่สม่ำเสมอ ก่อนเขาชะงักสรีระเข้าไปกอดแก้มซางจี้ฝั่งเศษที่หนึ่ง

ซางจี้หวั่นวาระเบาๆ เสียงแหบ เขาหันสรีระไล่ตาม ทั้งสองจุมพิตกัน ซางจี้แยกริมฝีปากและฟันของจิ้งหลินออก ดูคลื่นเงอะงะนั้นไว้ในปากตน แล้วเขารุกรานครอบครองโดยปราศจากความลังเล

ผ้าห่มถูกม้วนเป็นก้อน อึดอัดจนจิ้งหลินยื่นแขนอยากสูดอากาศหายใจ แต่ซางจี้ไม่อนุญาตให้เขาออกห่างสักชั่วเสี้ยว นี้นั่นจึงถูกดึงกลับไป แล้วกดไว้กับแผ่นอกซางจี้

วันถัดมาจิ้งหลินคลานออกจากผ้าห่ม เขาตาพร่าเพราะแสงสว่างที่สาดเข้ามาทางหน้าต่าง หลังตั้งสติครู่หนึ่ง จึงพบว่าซางจี้ไม่อยู่บนเตียง

จิ้งหลินสวมรองเท้า ออกจากผ้าห่มแล้วอ้อมผ่านฉากกั้น ครั้นเห็นคนในคันท้องมีร่องรอยทั่วร่าง จิ้งหลินตัว หันกลับมามองแผ่นหลังตนซึ่งเต็มไปด้วยร่องรอยเช่นกัน บริเวณหลังเอดที่ถูกบีบเค้นโอบกอดมีรอยนิ้วชัดเจนจนดูน่ากลัวเล็กน้อย

ทั้งที่ไม่ได้ทำอะไรทั้งสิ้น เมื่อมองกลับขวอนให้คนจิตใจฟุ้งซ่าน

จิ้งหลินส์ล้มพับไปหูเบาๆ แล้วตั้งชุดใหม่ลงจากฉากกั้น เขาคลุมเสื้อคลุมตัวใหญ่แขนกว้างอย่างหลวมๆ สวมรองเท้าเหยียบส้นแล้วเตะประตูให้เปิดออก

ภายนอกห่มคลุมด้วยอาภรณ์เงิน หิมะหนาหนักกำลังโปรยปราย ฟ้าดินเสียงบันไรเสียง มีเพียงแสงรำไร และความเหน็บหนาวที่มั่งคั่งกระดูก แต่ไม่มีสายลมใด ขางจี้เองก็สวมเสื้อคลุมตัวใหญ่ กำลังนั่งยองๆ ที่ขอบระเบียงพลางแหงนหน้ามองหิมะ

แผ่นหลังหนักขึ้นจับพลัน

ขางจี้จึงถอนสายตา เขาเอียงศีรษะเล็กน้อย ใช้กำมฤโถมกลางกระหม่อมจิ้งหลิน จิ้งหลินส์ก้มหน้า และแผ่อยู่บนแผ่นหลังเขาเหมือนขนมเปียะชิ้นหนึ่ง

ขางจี้ยกกายหน้าหลังอย่างเชื่องช้า พลางถาม “ถูกกัดเจ็บไหม”

จิ้งหลินส์ตอบรับ “อืม”

ขางจี้พูด “ข้าเองก็เจ็บ”

“โกหก” จิ้งหลินส์ตั้งศีรษะ “ข้าไม่ได้กัดเจ้า”

ขางจี้หัวเราะจับพลัน เขาพนมหายใจยาวเหยียด พลิกมือประคองจิ้งหลิน แล้วลุกขึ้นกะทันหัน เขาแบกจิ้งหลินไว้บนหลัง พลางเดินลงบันได ย่ำบนพื้นหิมะ หลังวนรอบหนึ่ง จิ้งเอ่ย “กัดหน้าข้าแท้ๆ ยังจะปากแข็งอีก เจ็บจนกลางดึกซ่านนอนไม่หลับ จำเป็นต้องหาเรื่องอื่นทำมิใช่หรือ”

จิ้งหลินส์โอบคอเขา กล่าวว่า “มองไม่เห็น ไม่นับ”

“เจ้าช่างไร้เหตุผลสิ้นดี” ขางจี้กระดั่งเขาขึ้นมาทีหนึ่ง “เจ้าชะงักมาตุไถ่ๆ ลี มีรอยแดงใช่หรือไม่”

จิ้งหลินยื่นคอเข้าไปมอง ชางจี้ก็หันมาจุมพิตทันที จวบเสร็จยังไม่พอ จะจูบอีกที ทั้งยังพูด “ไม่มีเหตุผลที่จะให้ดูตามใจ”

จิ้งหลินขมวดคิ้ว หิมะตกหนักปลิวว่อนอยู่ตรงหน้า เขาดูแล้วรู้สึก เชื่องซึมเล็กน้อย ครั้นชางจี้หันมามองสำรวจ กำลังจะพูดจา หารู้ไม่ว่าจิ้งหลิน จะกัดแก้มเขาอีกคำ

ชางจี้ว่า “ทำช้าและน้ำลายไปทั้งหน้า”

จิ้งหลินทนไม่ไหว พูดด้วยความโมโห “เจ้าทำช้าและไปทั้งตัว!”

ชางจี้บอก “ได้ยินไม่ชัด”

จิ้งหลินชะงักไปที่ข้างหูเขา เหยยว่า “ทำ...ทำให้ทั่วตัวช้า...และ น้ำลาย!”

ชางจี้พูดอย่างทำให้ลำบากใจ “ไหนเสียงเบาลงทุกที ละอะอะไรนะ”

นิ้วก้อยจิ้งหลินออกแรงข่วนแผ่นหลังชางจี้ “น้ำลาย!”

ชางจี้กล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง “ช้ามาได้ว่าช้าเสียสะอาดหมดแล้ว จากหน้าไปหลัง จากบนจดล่าง ละเอียดลอบ ตั้งอกตั้งใจ”

จิ้งหลินปิดปากชางจี้ทันที ชางจี้จึงกัดตามนิ้วมือเขาเสียเลย พอ จิ้งหลินจะหลบ ชางจี้ก็กระเด็นเขาสูง แล้วโยกจนรองเท้าจิ้งหลินแทบ ห้อยต่องแต่งกับเท้า

“รองเท้าจะหลุดแล้ว” จิ้งหลินโอบคอชางจี้แน่น

ชางจี้ถาม “งอกอยู่บนหลังช้าไม่ดีหรือ”

จิ้งหลินชะงักชั่วคราว “เมื่อครั้งยังเด็ก เจ้าจะให้ข้างอกอยู่ในท้องเจ้า ไม่ใช่อี”

“ช้าเติบโตใหญ่แล้ว” ชางจี้หันหน้ามาพูดกับเขาเสียงเบา “ใหญ่มาก”

จิ้งหลินพุงตัวกับหัวไหล่ชางจี้ หลังคิดครุ่นหนึ่ง จึงกล่าว “ใหญ่มาก

จริงๆ”

ซางจี้เอ๋ย “...พูดอีกครั้งสิ”

จิ้งหลินกล่าว “เจ้าคือนรองเท้าให้ข้า”

ซางจี้ปะเหลาะ “เจ้าพูดจบ ข้าจะสวมให้เจ้าทันที”

จิ้งหลินประเมินสถานการณ์ จากนั้นแนบข้างหูซางจี้ท่ามกลางหิมะ
เอ่ยว่า “ใหญ่...”

ประตูเรือนปีกภูผาลักเปิดดัง ‘ปัง’ เขียนอวี่กำลังจะเดินไปข้างนอก
เห็นดังนั้นแล้วจึงชักเท้ากลับเสียบๆ ทันที สองคนที่ซ้อนทับกันท่ามกลางหิมะ
นั่งเสียบไปชั่วครู่โดยไม่ทราบสาเหตุ พลังประสานสายตากับเขียนอวี่ด้วย
ความกระอักกระอ่วน รอจนเขียนอวี่ปิดประตูแล้ว จิ้งหลินค่อยเตะซางจี้เบาๆ
ทีหนึ่ง

ซางจี้สวมรองเท้าให้เขา กล่าวว่า “เขาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร”

ทั้งสองเสื้อผ้าไม่เรียบร้อย ผมเผ้ากระเซิง หลังยื่นกลางหิมะครู่หนึ่ง
ปุยหิมะก็ละลายจนเปียกเป็นปื้น จิ้งหลินไถลงพื้น แล้วเหยียบลงบนหิมะ
เขาเดินได้ไม่กี่ก้าวก็ถูกซางจี้รวบเอวแบกขึ้นหัวไหล่

“เขาอยู่ที่นี่” จิ้งหลินกล่าว “เขาเป็นคณมพวกเราขึ้นมา”

ซางจี้ก้าวขึ้นบันได ดันประตูเปิดแล้วแบกคนเข้าไป เขาสลัดผม
ที่เปียกเล็กน้อย ถอดเสื้อคลุมตัวใหญ่ออกอย่างง่ายดาย ใช้น้ำที่เย็นแล้ว
เช็ดตัวลงๆ จากนั้นล้างหน้าพลาพูด “ตกลงว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

จิ้งหลินเปลี่ยนเสื้อตัวใน ตอนที่ยื่นแขน เผยให้เห็นข้อมือ ซึ่งรอยแดง
สะดุดตาถึง เขามองคันช่องแวนหนึ่ง เมื่อบริเวณคอถูกขบด้วยเสื้อตัวในสีขาว
ราวกับหิมะ ก็ยิ่งชัดเจน

“เรื่องราวมีหลายจุดที่น่าสงสัย ประเดี๋ยวเชิญเขามาพูดคุยก็จะ

เข้าใจเอง”

ซางจี้เซ็ดด้วยน้ำเย็นเฉียบ จากนั้นหมุนตัวทอดจิ้งหลินจากด้านหลัง มองไล่ไปตามท่อนแขนจิ้งหลิน ก่อนเอ่ย “อ่อนนุ่มเหมือนเต้าหู้ ปีบเบาๆ ที่เดียวก็ขึ้นสี”

จิ้งหลินผูกสายคาดเอว

ซางจี้หันหน้าเข้าหาคนห้อง ดึงมือจิ้งหลินออกกะทันหัน ใช้มืออีกข้างรัดท้องน้อยจิ้งหลินไว้ แล้วแนบกายพูด “เห็นข้าหรือยัง”

จิ้งหลินกล่าว “เสเพล”

แววตาซางจี้ฉมึมครึ้มลง เขาขบหนุตอบ “ข้าชอบยั่วๆ กับเจ้ายังชำนาญมากเป็นพิเศษ”

เซียนอวี๋เข้ามาในห้องแล้วจามทีหนึ่ง ตอนที่เขานั่งลงส่งเสียง แหบพรวด แต่สีหน้าดูดีกว่าก่อนหน้านี้มาก

“ข้าหาคุณชายจ้าวพบในเขาวงกต” เพียงเซียนอวี๋เอ่ยปากก็เป็นเรื่องใหญ่ชวนตกใจ เขามองซางจี้แวบหนึ่ง แล้วกล่าว “บุญคุณใหญ่หลวงไม่เอ่ยขอบคุณ¹...วันหน้าหากทั้งสองท่านมีเรื่องใดต้องการให้รับใช้ ข้าจะไปพบทันที”

“บัดนี้จักรูระในปรโลกเป็นระเบียบชัดเจน ในเมื่อชื่อจ้าวชิงโจ้วถูกขีตฆ่าจากบัญชีชะตาชีวิตแล้ว เขารอจนเจ้าหาเขาพบได้อย่างไร” ซางจี้ถาม

“เพราะมีผู้สูงศักดิ์ช่วยเหลือ” เซียนอวี๋พูดถึงเรื่องนี้ก็มีท่าทางร่อนรน

¹ บุญคุณใหญ่หลวงไม่เอ่ยคำขอบคุณ เป็นสุภาษิต หมายถึง บุญคุณที่ฝ่ายตรงข้ามมีต่อตน ใหญ่หลวงเกินไปจนตอบแทนไม่ไหว แต่จะจดจำเอาไว้อย่างแน่นอน นอกจากนี้คำขอบคุณเมื่ออยู่ต่อหน้าบุญคุณนี้ ช่างดูเบาบางเหลือเกิน จึงไม่เอ่ยคำขอบคุณ

เล็กน้อย “คุณชายจ้วบบอกว่าเดิมทีเขาไปถึงท่าเรือแล้ว ยมทูตเกือบขานชื่อเขา แต่ถูกคนผู้หนึ่งขัดขวาง คนผู้นั้นไม่เพียงให้เขาเติมน้ำชาเกิดใหม่ ยังให้เขาพำนักอยู่ในเขาวงกต”

“พวกเราตกลงไปในแม่น้ำลี้มเลือน เจ้ามงขึ้นมาได้อย่างไร”

“ไม่ปิดบังทั้งสองท่าน ตบะข้าไม่เพียงพอ ย่อมทำเองไม่ได้ แต่หลังทั้งสองท่านจมแม่น้ำ ผู้สูงศักดิ์ท่านนั้นได้เผยโฉม เพียงเท่านั้นก็ทำให้พญายมต้องล่าถอยสามช้อ จากนั้นเขาช่วยเหลือสุดกำลัง จึงทำให้สถานการณ์พลิกผันได้” เขียนอวีพูดแล้วพิจารณาภายในห้อง “เรือนนี้ก็เป็นสิ่งที่ซึ่งเขาหาให้เช่นกัน”

จิ้งหลินดื่มชาร้อน แล้วกล่าว “เขายกชื่อตัวเองแก่เจ้าใช่หรือไม่”

เขียนอวีผงกศีรษะ ชางจี้จึงถาม “ใคร?”

เขียนอวีตอบ “เขาเรียกตัวเองว่าเฟิ่งซุน”

ชางจี้ครุ่นคิดชั่วครู่ ก่อนเอ่ย “ที่แท้ก็คือเขา ยมทูตคนที่ขอเนื้อวัว”

“คือเขา” จิ้งหลินปิดฝาถ้วยชา “แต่ไม่ใช่ยมทูต”

“เฟิ่งซุน” ชางจี้เรียกชื่อนี้ แล้วประสานสายตากับจิ้งหลินคราหนึ่ง

“รับราชโองการเรียกฤดูใบไม้ผลิ²” จิ้งหลินวางถ้วยชาลงบนโต๊ะเบาๆ

แล้วพูดเสียงดัง “ตงจวิน!”

หิมะตกหนักนอกหน้าต่างรุนแรงขึ้นฉับพลัน ลมกระแทกหน้าต่างเปิด ทำเอาเกล็ดหิมะทะลักเข้าสู่ภายในห้อง ตอนที่กระจายออกกลับร่วงลงเป็นดอกอิงซุน³ ดอกแล้วดอกเล่า เสียงหัวเราะลั่นจากขอบฟ้าไกลดังไกล

² เฟิ่ง หมายถึง น้อมรับ ซุน หมายถึง ฤดูใบไม้ผลิ

³ ดอกอิงซุน คือ ดอกมะลิสีเหลือง ซึ่งคำว่า อิงซุน หมายถึง ต้อนรับฤดูใบไม้ผลิ

เข้ามา ชั่วพริบตาก็ย่างกรายสู่ภายในลาน

พัดซานเหอพัดพาดอกกิ่งชุนและเกล็ดหิมะให้จางหายตามใจชอบ เขาพึงอยู่ริมหน้าต่างพร้อมกลิ่นสุรา สะบัดเศษที่เหลืออยู่บนเสื้อคลุมออกแล้วเอ่ย “ข้ายังนึกว่าเจ้าจะเดาไม่ออกเสียอีก เป็นอย่างไร น้องชายคนใด ซึ่งใจหรือไม่”

ซางจี้ฟิงเก้อ้อกล่าวว่า “น้ำใจใหญ่หลวงเช่นนั้น เจ้าไม่มีทางให้เปล่า”

“แน่นอน” ตงจวินยกมือคารวะ “ข้าคิดว่าองค์จักรพรรดิเป็นคนเปิดเผยใจกว้าง ไม่มีทางเอาเปรียบสหาย รสชาติที่ได้ความหลังกลับคืนมาเป็นเช่นไร เชื่อว่าการได้คืนมาหลังสูญเสีย คงทำให้ซาบซึ่งเหลือคนกระมัง”

ซางจี้มองจิ้งหลินด้วยหางตา ก่อนตอบ “เจ้าอยากเป็นสิงโตอำปากกว้าง⁴ ก็ไม่ควรให้ผลประโยชน์ข้าแค่ครั้งเดียว”

“ครั้งที่เหลือข้าเองก็จนปัญญาเนิ่นา” ตงจวินยิ้มพูด “แต่คันหามาถึงก้าวนี้ ยังจะห่างไกลจากความปรารถนาขององค์จักรพรรดิอีกหรือ จิ้งหลิน ข้ามาเยือนในครั้งนี้อย่างไรเพื่อทวงค่าตอบแทน”

“เจ้าคำนวณละเอียดถึงเพียงนี้แล้ว ยังต้องบอกกล่าวข้าล่วงหน้า?” จิ้งหลินเอ่ย

“ไยต้องดูแลตนเองขนาดนี้” ตงจวินหุบพัดกล่าว “ข้ามีเรื่องจะขอจริง โลกหล้านี้นอกจากพวกเจ้าสองคน ไม่มีใครสามารถทำได้”

“เรื่องใด”

“ทุกซ์แปดเหลือเพียงประการสุดท้าย” ตงจวินเอ่ย “วาสนาก่อเกิดที่ทะเลบูรพา มาจากหนใด ก็กลับไปนั่น!”

เขาพูดยังไม่ทันขาดคำ ก็เบี่ยงกายหลบล่วงหน้าแล้ว เขาคล้พัดจับ

⁴ สิงโตอำปากกว้าง หมายถึง การขอราคาสูงหรือผลประโยชน์จำนวนมากจากฝ่ายตรงข้าม

บังด้านหน้า แล้วทำหน้าคล้ายยิ้มไม่เชิงยิ้มให้ข้างจี

“บัดนี้องค์จักรพรรดิยังมีได้ผ่านด่านเคราะห์ ด้วยร่างกายปลาไนสี
อย่าได้แลกเปลี่ยนวิชากับข้าจะดีกว่า”

บทที่ 108

สอบถาม

ซางจิ้งเง้าอื้ออย่างมั่นคง ฟังคำพูดแล้วรินน้ำชาให้ตัวเองถ้วยหนึ่ง ก่อนกล่าวว่า “พูดให้ชัดเจนหน่อย”

“ไม่เชิญแขกจากแดนไกลเข้าไปนั่งก่อนหรือ ด้านนอกนี้ลมหนาว ดุจพญาคมภ์ กัดจนข้าตัวสั่นไปหมด” ตงจวินพูดพลางข้ามหน้าต่างเข้ามา ภูมือนั่งลงโดยพลการ จากนั้นพูดอย่างเกรงใจกับเซียนอวี่ “ขอชาร้อนถ้วยหนึ่งให้ข้าได้ผ่อนคลายสักครู่”

เซียนอวี่รินน้ำชาให้เขา ก่อนถอยหลังออกไปอย่างรู้กาลเทศะ ตงจวินดื่มชาหลายอีก เหย่ว่า “วาสนาของทั้งสองท่านเกิดที่ชายฝั่งทะเลบูรพา ดังคำกล่าวที่ว่ากงเกวียนกำเกวียน บัดนี้เหตุการณ์ทุกอย่างราบรื่น กลับทะเลบูรพาถือเป็นชะตาฟ้าลิขิต”

“เจ้ามีจุดประสงค์ใดกันแน่” จิ้งหลินเอ่ย

“เฮ้อ” ตงจวินกล่าว “คำพูดนี้ผิด การเดินทางครั้งที่สองนี้ของเจ้าทุกเรื่องที่ประสบล้วนเกี่ยวข้องกับพวกเจ้า แต่ไร้ความเกี่ยวข้องใดกับข้า

ข้าแค่ผลักเรือตามน้ำเท่านั้น”

“ไม่เห็นจะเป็นเช่นนั้น” ขางจี้เอ่ย “ฉู่หลุนเคยพูดว่าเขาได้พบคนในภาพวาด รูปโฉมที่บรรยายค่อนข้างใกล้เคียงกับเจ้า อีกทั้งเจ้ายังสอดมือเรื่องเขียนอึกกับจั่วชิงโจ้ว ที่สำคัญเจ้ารู้เรื่อง ‘ทุกซ์แปด’ ได้อย่างไร”

“ทุกคนในฟ้าดินนี้ขอเพียงคิดจะทำความชั่ว ล้วนมีความเคยชินอย่างหนึ่งที่ตกลงกันได้” ตงจวินโบกพัดด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย “ก็คือเปลี่ยนรูปโฉมเป็น ‘ตงจวิน’ ข้าไว้บิดา ไว้มารดา ไว้คนช่วยออกหน้าแทน จึงถูกเอารัดเอาเปรียบแต่ทำอะไรอีกฝ่ายมิได้มานับครั้งไม่ถ้วน ข้าเห็นจึงจอกตนนี้ น่าสงสารยิ่งนัก อีกทั้งไม่มีเรื่องต้องทำพอดี จึงเกิดจิตใจเมตตาช่วยเหลือครั้ง ส่วนทุกซ์แปด ข้ายอมต้องรู้ ในเมื่อกระดิ่งทองแดงนั้นเป็นของที่ทำหล่นหายจากมือข้าเอง”

“เดิมทีกระดิ่งทองแดงเป็นของที่หลานให้สร้างจากวัสดุที่เหลือของหอกพั่วเจิง แขนงอยู่ใต้ชายคาเรือนของชิงเหยาหลายร้อยปี หลังชิงเหยาเสีย ข้าเก็บมันได้ท่ามกลางเจ้าฤดีเพลิงสวรรค์ ตอนที่ข้ากักตน มันอยู่ในมือเจ้าจริง แต่หลังข้าตื่นขึ้นมา...” จิ้งหลินชะงัก “หรือจะเป็นเจ้าที่ช่วยข้าไว้”

ตงจวินตอบ “ไม่ใช่ข้า ข้าไม่ทำเรื่องเช่นนี้”

“รวมวิญญาณปั้นร่างกายคือสิ่งที่เจ้าถนัด” ขางจี้กล่าว “หากมิใช่เจ้า แล้วจะเป็นใคร”

“ร่างจริงข้าคือทูลรูป อยากหลบเลี่ยงพวกเจ้าสองคนแทบแย่ หากช่วยเหลือมิเท่ากับหาเรื่องใส่ตัวหรือ” ตงจวินเป่าลมหายใจใส่มือ “หลานให้สร้างมัน มันคือสิ่งใด หลานให้ยอมเข้าใจดีที่สุด มันตกอยู่ในมือข้าให้เลี้ยงดูระยะหนึ่ง ตอนเจ้าตาย มันก็จากไปเอง ของสิ่งนี้มีโชฎกพราย แต่มีปราณแผ่ซ่าน มันกิน ‘ทุกซ์’ ตอนอยู่ในมือข้าจำเป็นต้องป้อนทุกซ์ในแดนมนุษย์

ให้มัน บัดนี้ติดตามพวกเจ้าสองคนและทมิฬมาหลายร้อยปี จะวิ่งออกมาหาकिनเองก็เป็นเรื่องในความคาดหมาย แต่มันปักใจรักมันในตัวเจ้าเช่นนี้ เห็นได้ชัดว่าซ่อนความยึดติดไว้ หากเจ้าอยากเข้าใจชัดเจน ก็ต้องเดินทางครั้งนี้ให้เสร็จสิ้น”

“เจ้าบอกว่ายังเหลือทุกข์ประการสุดท้าย” จิ้งหลินเอ่ย “คือทุกข์ใด”

“ข้าเองก็รอเจ้าบอกข้าอยู่” ตงจวินแบมืออย่างไร้พิษสง “พวกเจ้าสองคนผ่านทุกข์อะไรมาบ้าง ข้าจะรู้ได้อย่างไร ข้าแค่นับดูแล้ว พบว่าขาดอีกหนึ่งทุกข์เท่านั้น”

ปลายนิ้วจิ้งหลินแตะฝ่าถ้วยชาเบาๆ ขณะซางจี้เอ่ย “ให้ข้าถามคำถามสุดท้ายเจ้า”

“ความลับสวรรค์มีอาจแพร่พราย” ตงจวินเดาออกแล้วว่าเขาจะถามอะไร จิ้งกล่าว “ใครเป็นใครตายล้วนเป็นลิขิตสวรรค์ ข้าเองก็ไม่วู้เมื่อถึงเวลาที่กำหนด ทุกอย่างย่อมชัดเจนเอง แต่ข้านับนิ้วทำนายแล้วทิศตะวันออกกำลังจะเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ข้าลงมือไม่ปรารถนาความสบายใจ หวังเพียงผลตอบแทน ในเมื่อพวกเจ้ายอมรับว่าติดค้างน้ำใจข้า เช่นนั้นข้าก็ขอพูดตามตรงแล้ว”

“พูดมาให้ฟังหน่อย” ซางจี้กล่าว

“มังกรเขียวทะเลงอินหายตัวไป” ตงจวินเอ่ย “สายลมและหิมะในทะเลบูรพาเสียการควบคุม หากไม่สามารถตามหาเขากลับมาก่อนฤดูใบไม้ผลิติศตะวันออกจะประสบอุทกภัย”

“นี่เป็นความรับผิดชอบของคุณจุน” จิ้งหลินพูด “บัดนี้หลวงจีนจี้ซานทำหน้าที่ผู้บัญชาการแทนหลี่หรง เขาควรลงมือตรวจสอบเรื่องนี้”

“มารโนใจหลวงจีนจี้ซานยังไม่ถูกขจัด ตอนนี้เขาแะอยู่ในสระบัว

ฟานถานและเข้าสู่สมาธิกักตน หากเขาสามารถข้ามผ่านขั้นนี้ไปได้ ก็จะเข้าสู่ขั้นต่ำเจียงอย่างแท้จริง”

“แดนจิตเทียนมีเทพเซียนนับไม่ถ้วน เรื่องนี้เร่งด่วน ต้องมีตัวเลือกอื่นแน่นอน” จ้งหลินกล่าวว่า “เหตุใดเจ้าต้องให้พวกเราไป”

“เพราะหลินชงจวินคือผู้ฟาดฟันปีศาจกำจัดมาร” ตงจวินเคาะพัดจีบเบาๆ พลังพูดเสียงต่ำกับทั้งสอง “ข้าสังเกตเห็นด้วยตัวเองว่ามีอาเพศเกิดขึ้นกับต้นชานหลี่ จะมีมารระดับสูงถือกำเนิดที่ทะเลบูรพาในไม่ช้า เรื่องนี้เกี่ยวพันลึกซึ้งกับกระดิ่งทองแดง จะไปหรือไม่”

หลายวันให้หลัง

หิมะตกหนักปิดถนน รถม้าถูกขวางทางไป ชางจี้สวมเสื้อคลุมตัวใหญ่ กำลังเลือกสมุนไพรร่วมกับคนอื่นในโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ระหว่างทาง เขารวบผมด้วยกวานทองและสวมอาภรณ์หรูหรา บรรยากาศดูสูงส่งกดดัน

“คุณชาย...”

“เณรชาง” ชางจี้กำลังพิจารณาหวงเหลียน¹ กำนึง หลังได้ยินเสียงพลันหันมาคลี่ยิ้มให้อีกฝ่ายอย่างเชื่องช้า

“คุณชายเฒ่า” ผู้มาไว้เคราแพะที่เต็มวัยบร้อย เขาคารวะชางจี้เล็กน้อยก่อนเอ่ย “เมื่อวานได้ยินว่าคุณชายเฒ่าจะมาซื้อสมุนไพร จึงเชิญคุณชายมาพบที่นี่ หิมะตกอากาศเหน็บหนาว เชิญคุณชายเข้ามาด้านในเถาะขอรับ”

ชางจี้ยกมือกล่าวว่า “ที่ท่านเสวยอมพบหน้าข้า ล้วนเป็นเพราะพึงบารมีตงหลิน ไม่จำเป็นต้องดื่มชาหรอก”

¹ หวงเหลียน เป็นสมุนไพรจีนชนิดหนึ่ง มีรสขม และสรรพคุณแก้ร้อนในขับพิษ

เสอฮุยทั้งตกใจและสงสัย “ไม่ทราบว่าคุณชายต้องการซื้ออะไร”

ซางจี้ดมหวงเหลียน แล้วกล่าวอย่างมีได้ใส่ใจนัก “ภรรยาข้าสุขภาพไม่ดี นับแต่กลับจากทางเหนือก็เป็นเช่นนี้ตลอด ข้าได้ยินว่าชายฝั่งทะเลบูรพา มีภูเขาเขียวจำนวนมาก เหมาะสำหรับพักผ่อนบำรุงร่างกาย ก่อนตงหลินจะเสียชีวิต แม้ข้ากับเขามิอาจเรียกได้ว่าสหาย แต่ก็ถือว่ามีความสัมพันธ์กันเล็กน้อย ข้าเคยได้ยินจากเขาหลายครั้งว่า ท่านเสอเป็นคนขาสาวร่าเริงไว จึ่งอยากมาลองสอบถาม ทิศตะวันออกดีขนาดนั้นจริงหรือ ข้าอยากจะพาภรรยาไปพำนักในบริเวณชายฝั่งสักระยะ รอให้เขาสุขภาพแข็งแรงแล้วค่อยตัดสินใจเรื่องอื่น”

เสอฮุยเดินตามซางจี้หลายก้าว พลังอ่อน “หากฮูหนินไม่สะดวกจะเดินทางไกล คุณชายเลือกพักในตำบลที่สภาพอากาศอบอุ่นจะเหมาะสมที่สุด ภูเขาเขียวเหล่านั้นในอดีตเคยดึงดูดผู้คนจำนวนมากนับไม่ถ้วนให้เดินทางไป แต่ระยะนี้มีปีศาจเที่ยวใช้อำนาจบาตรใหญ่ อีกทั้งปราศจากเทพเซียนคอยนั่งบัญชาการดูแล เกรงว่าจะไม่ปลอดภัย”

“ข้าได้ยินว่ามังกรเจียวทะเลเป็นผู้ดูแลทะเลบูรพา” ซางจี้แสดงสีหน้าไม่เข้าใจเล็กน้อย “เหตุใดจึงมีปีศาจเที่ยวใช้อำนาจบาตรใหญ่เสียได้”

“นับแต่เข้าสู่ฤดูร้อน มังกรเจียวทะเลก็ปรากฏตัวเพียงน้อยครั้ง” ท่านเสอรู้การเคลื่อนไหวในทุกพื้นที่เป็นอย่างดี เขากล่าว “พวกเราส่งโอสถไปเมืองหลวง พบว่าปีศาจทิศตะวันออกหนีไปอยู่ในเมืองหลวงกันหมด จึงเดาออกทันทีว่าทะเลบูรพาในเวลานี้วุ่นวายปานใด ไม่พูดถึงอย่างอื่น ปีก่อนทะเลบูรพาไม่เคยหิมะตกเกินครึ่งเดือน และมีฝนมากในฤดูหนาว ปีนี้ไม่เห็นฝนสักหยด ส่วนหิมะตกมาหนึ่งเดือนเศษแล้ว!”

ซางจี้วางมุกทองกำหนึ่งลงบนถาดที่คนงานร้านถืออยู่ แล้วกล่าว

อย่างเสียดาย “ช่างน่าเสียดาย ภรรยาข้าคาดหวังว่าจะได้พำนักรั้วเขาและ
ปลูกดอกไม้มั่งใจจะเลือกเรือนติดทะเลแท้ๆ”

เสอฮุยเห็นดังนั้นจึงรีบถาม “ไม่ทราบว่าเป็นกตัญญูหนี้กินอิสติโด บัดนี้
อากาศหนาว ต้องระวังเรื่องไข้ไข้อย่างยิ่งให้ดีกว่า”

ซางจี้เอ๋อ “ประเดี๋ยวข้าจะยื่นเทียบยาให้ท่านเสอฮุยดู”

เสอฮุยพูดอย่างกระตือรือร้นโดยมิได้ล้าเส้น “ได้ขอรับ หากสุหนิน
อนุญาต ข้าสามารถจับชีพจรให้สุหนินโดยมีมานั่น”

ซางจี้ถอนใจ “ด้านนอกอากาศหนาวขนาดนี้ รอสักหลายวันให้
อากาศร้อนขึ้นแล้วค่อยว่ากันเถอะ”

เสอฮุยรีบพูด “จะว่าเช่นนี้ก็ถูก หากคุณชายต้องการ ขอเพียงท่าน
เรียกสักคำ ข้าจะไปตรวจสุหนินให้ถึงที่เอง”

ซางจี้ตอบรับด้วยรอยยิ้ม ตอนจะกลับ เสอฮุยยังเดินออกไปส่งเขา
ด้วยตัวเอง โสมและชนหนึ่งชั้นดีถูกวางไว้บนรถม้าคันหลัง ซางจี้ไม่พูดพร่ำ
ทำเพลง ก็มุดเข้าไปในรถม้าคันหน้าสุดทันที

เมื่อมานบนวนผืนหนาเล็กลง ไอร้อนก็ทะลุเข้ามาหาใบหน้า ซางจี้
ก้มศีรษะเข้ามาแล้วยัดมุ้มให้ดี เห็น ‘สุหนิน’ ของเขาถือหนังสือนั่งพิงอยู่ด้านใน
พลาหงกอยู่ใต้แสงสลัวของมุกราตรี

ซางจี้ยื่นมือเย็นเข้าไปในแขนเสื้อจิ้งหลินจนถึงข้อมือเขา แล้วนวด
เบาๆ อยู่บนฝ่ามือ พลาหงก้มศีรษะมองสีหน้าจิ้งหลิน

จิ้งหลินปล่อยหนังสือ หลังถูกซางจี้นวดจนข้อมือทั้งเย็นทั้งร้อน เขา
จึงลืมตาขึ้นพูด “ว่าอย่างไรบ้าง”

“บอกว่าอีกหลายวันรอให้อากาศร้อนขึ้นสักหน่อย จะมาตรวจชีพจร

ให้เจ้าถึงที่” บนร่างซางจี้ยังมีไอน้ำเย็น ขณะเอียงกายพิงผนัง กิ่งกักจิ้งหลินไว้ในอ้อมอก เขามีนิสัยอย่างหนึ่ง หลายวันนี้ยังอาการหนัก เวลาไม่มีอะไรทำ จะชอบนวดจิ้งหลินตลอด นวดข้อมือ นวดหลังเอว ไม่มีส่วนไหนได้รับการละเว้น ขอเพียงแนบชิดผิวกายเย็นดั่งน้ำแข็งนั้น ก็จะคิดหาวิธีนวดจนจิ้งหลินทั้งแดงทั้งร้อน

ปลายนิ้วจิ้งหลินแนบอยู่ในแขนเสื้อซางจี้เช่นกัน เขาพูด “หลอกคนแล้วได้ข้อมูลมาเท่านี้เองหรือ”

“คำพูดที่เขาบอกข้าเป็นความจริงเกินไปในสิบส่วน” ซางจี้กล่าว

“ตอนที่เจ้าพูดประโยคนี้ เจ้าก็กำลังหลอกข้าแล้ว” จิ้งหลินมองซางจี้ ซางจี้อดยิ้มไม่ได้ เขาพูด “เจ้าเกิดในท้องข้าใช่หรือไม่”

จิ้งหลินกล่าว “...เช่นนั้นข้าต้องเรียกเจ้าว่าท่านแม่สักคำหรือไม่”

“เจ้าเรียกสิ” ซางจี้เผลอมือกลับ ดึงมุกราตรีลงมา แล้วใช้เสื้อคลุมตัวใหญ่บังแสง

จิ้งหลินมองเส้นสายของไหล่เขายามเคลื่อนไหว แล้วเรียกรวากับถูกเทพผิดใจว่า “ท่านแม่” เรียกจบจิ้งเอะใจ รับผิดชอบใหม่ว่า “ท่านแม่ของ...!”

ซางจี้จะถามว่าเขา ซางจิ้งหลินไร้ที่เคลื่อนไหว ย่าง จึงถูกซางจี้ฉวยข้อเท้า ดึงไปตรงหน้าทันที เขาใช้หัวเขาดันซางจี้ แต่ซางจี้กดลงมาเรียบร้อยแล้ว

“ข้าให้เจ้าเรียกท่านแม่ เจ้าก็เรียกท่านแม่” ซางจี้จับเอวจิ้งหลินอย่างรวดเร็ว “ข้าให้เจ้าเรียกอย่างอื่น ไยเจ้าไม่เรียก”

“ไม่เสียเปรียบ” แก้มขาวนวลของจิ้งหลินถูไถกับผิวเบาะรอง “เจ้าเองก็เคยเรียกข้าว่าท่านพ่อไม่ใช่หรือ”

“นี่มันวิธีเรียกยุ่งเหยิงอะไรกัน” ซางจี้พูดกลางกัมธรีระ “เจ้าดันข้าไว้แบบนี้ คิดจะทำอะไร”

เวลานี้หัวเข่าจิ้งหลินจะขยับขึ้นก็ไม่ใช่ เลื่อนลงก็ไม่ถูกขึ้นมา จึงคา
อยู่บริเวณหน้าท้องข้างจี๋ ในแขนเสื้อเขามีบางสิ่งขยับ อยากจะโผล่ศีรษะ
ออกมา แต่ข้างจี๋ใช้มือข้างหนึ่งรวบแขนเสื้อเขาแน่น

“ข้าไม่ต้องการก่อนหิน” ข้างจี๋โน้มตัวเข้าใกล้ “ข้าจะให้เจ้าพูด”

จิ้งหลินกล่าว “เจ้าได้ฟังอะไรมาบ้าง”

“จิงอินเริ่มหายไปแล้วแต่ฤดูร้อน”

จิ้งหลินหัวใจกระตุก เขาเอ่ย “กองแบ่งแยกเขตแดนของทะเลบูรพา
ไม่ตรวจสอบหรือ”

“เจ้าโลภเกินไปหน่อยแล้ว” ข้างจี๋ดันหน้าท้อง แล้วยกคิ้วเล็กน้อย
“ข้าจะตอบแค่ครั้งละหนึ่งคำถาม”

จิ้งหลินเป็นหน้าออกภายใต้สายตาข้างจี๋ เผยเส้นสายงดงามของคอ
อย่างไ้การปิดบัง ข้างจี๋ออกแรงเล็กน้อย แกว่งตาร้อนผ่าวในความมืดสลัว
ลวกจนจิ้งหลินรู้สึกเหมือนถูกคนลูบไล้คอ

“ข้าตอบหนึ่งคำถาม เจ้าตอบหนึ่งคำถาม” ข้างจี๋ค่อยๆ โน้มหน้า
อย่างเป็นขั้นเป็นตอน “ให้และรับอย่างเท่าเทียม มิตรภาพยั่งยืน”

“เจ้าพูดสิ” จิ้งหลินเลื่อนสายตากลับมา

“ก่อนหินเป็นร่างแยกของเจ้าใช่หรือไม่”

“ใช่” จิ้งหลินตอบอย่างรวดเร็ว “ร่างแยกในอดีต”

“เจ้าใช้ก่อนหินหลอกข้า” ข้างจี๋ถูกที่มัจฉาขมวดคิ้วเล็กน้อย “พูดแบบนี้
หมายความว่าก่อนหน้านี้เจ้าแอบฟังข้าคุยมาตลอด?”

จิ้งหลินเงยหน้านิดๆ แล้วบอกข้างจี๋โดยมีระยะห่างเล็กน้อย “คนละ
หนึ่งคำถาม”

ข้างจี๋หลุบตามองจิ้งหลิน ก่อนเอ่ย “ได้ เจ้าพูดมา”

“เจ้าไ้หม้งกรรมหรือไม” จ้งหลินจ้องเขาเช่นกัน

“ไ้” ซางจี้ดันหน้าท้องไปด้านหน้าทีหนึ่ง กล่าวว่า “ข้ายังเป็นเฉาซางด้วย”

จ้งหลินถูกดันจนศีรษะเกือบกระแทกผนังแล้ว ก่อนถาม “ข้าลืมิอะไรบางอย่างไปไ้หรือไม่”

“คนละหนึ่งคำถาม...เอาอย่างนี้ ในเมื่อเจ้ากับข้าม้กลืมิอยู่เสมอมิผู้ตั้งกติกาใหม่ ฝ่ายที่ถามเกินต้องจ่ายสิ่งตอบแทนเล็กน้อย เช่น ให้ข้า...” ซางจี้หยุดอย่างพอเหมาะพอดี “ว่าง่ายเชื่อฟัง ข้าก็จะทำตาม”

จ้งหลินผงกศีรษะ กล่าวว่า “เจ้าถามมา”

“ดันข้าแบบนี้สบายหรือไม่”

จ้งหลินชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนตอบ “ไม่สบาย ข้าลืมิอะไรบางอย่างไปไ้หรือไม่”

“เจ้าแค้ไป” ซางจี้เอ่ย “สิ่งที่ทำหายไปจะถูกเก็บคืนมาโดยไม่ขาดแม้แต่ชิ้นเดียว เจ้าจะดันลงไปด้านล่างหรือไม่”

จ้งหลินขยับขาออก พูดว่า “ไม่ ในอดีตพวกเรารู้จักกันหรือเปล่า”

ซางจี้ถอนใจเหมือนสะอื้นเบาๆ แล้วเอ่ย “ไ้ ทุกอย่างเปลี่ยนไปตามกาลเวลาโดยแท้ ครั้นนั้นหลินซงจวินไล่ตามข้าหลายร้อยลี้ ก็เพื่อจะแต่งให้ข้า”

จ้งหลินลุกพรวด แล้วถามด้วยความตกตะลึง “เป็นเช่นนั้นหรือ”

ซางจี้เผยความชั่วร้ายออกมาทันที เขาชะโงกเข้าไปกล่าวเสียงเบา “ครั้งที่หนึ่ง จ้งหลิน ข้าต้องการให้เจ้ากัดข้า”

บทที่ 109

คำเรียก

จิ้งหรีดพลันเอนไปด้านหลัง ไหล่หลังแนบผนัง เขาไม่ต้องการพูดจา
คนแคะก่อนหินจึงดันศีรษะที่ปากแขนเสื้อ อยากวิ่งออกมาช่วยคลี่คลาย
ความกระอักกระอ่วนที่ซ่อนเร้นในส่วนลึกของเขา

ช่างจิ้งหรีดอยู่แกล้งใจ เพียงพูด “หนึ่งคำสัญญาที่มีค่าดุจทองพันชั่ง เจ้าจะ
ปฏิเสธหรือ”

“กัดตรงไหน” จิ้งหรีดถาม

“แขน” ช่างจิ้งหรีดไปชี้ตัวครู่ ก่อนเอ่ย “ธรรมดาเกินไป นิ้วมือนิดกว่า”

จิ้งหรีดรู้สึกว่ช่างจิ้งหรีดต่างกับเมื่อก่อนหลายอย่าง ความแตกต่างเหล่านี้
ถูกเปิดเผยทีละน้อยผ่านสายตาและคำพูดของช่างจิ้ง ทำให้จิ้งหรีดคุ้นเคย
ยิ่งยวด ทั้งยังรู้สึกไว้เรี่ยวแรงต่อต้านอยู่ร่างๆ ช่างจิ้งเหมือนคุ้นเคยกับจุดอ่อน
และสิ่งที่เขาซ่อนเร้นเป็นอย่างมาก จนยิ่งขีดใกล้ก็ยิ่งมีอาจด้านทาน

ปลาอ้วนตนนั้นเหมือนเปิดเผยเคล็ดลับที่จิ้งหรีดไม่เข้าใจ ทำให้ทักษะ
น่ารักที่จิ้งหรีดรู้เพียงผิวเผินกลายเป็นคำพูดล้อเล่นของเด็กน้อย ซึ่งทั้งเยาว์วัย

และไร้เดียงสา

เรื่องที่ช่างจี้ไม่เข้าใจ จักรพรรดิครามเชื่อว่าหาญทำได้ง่ายดาย

หนึ่งปีก่อนระหว่างพวกเขาสองคนยังเรียกได้ว่าสามารถสู้กัน
อย่างทัดเทียม แม้ปลาไนสีที่เพิ่งมีร่างมนุษย์เปี่ยมด้วยความอึกเขม แต่ก็
หุนหันพลันแล่นตรงไปตรงมา บัดนี้อีกฝ่ายกลับเปลี่ยนวิธีจู่โจม กลายเป็น
เหมือนหมอกที่ยากจะควบคุม อีกทั้งใช้วิธีสลับแซกเป็นเจ้าบ้าน¹ เข้าใจจุดอ่อน
ของจิ้งหลินเป็นอย่างดี

“้อออเล็กน้อยก็พอ” ช่างจี้สั่งสอนอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เขา
เซ็ดสองนิ้วจนสะอาด แล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงปกติ “กัดสักพัก”

จิ้งหลินบีบก้อนหินในแขนเสื้อ เอ่ยว่า “เจ้าต้องบอกจริงแท้กับข้า”

“แน่นอนอยู่แล้ว” ช่างจี้เปลี่ยนท่าทาง เบียดอยู่ตรงหน้าช่างจี้ ทำให้
เบาะรองนั่งกลายเป็นสิ่งกีดขวางระหว่างทั้งสอง

สีหน้าจิ้งหลินเยือกเย็น เขาลงเลื่อยนานพักใหญ่ในตอนที่ช่างจี้
ยืนนิ่งมา

ช่างจี้ใช้มือหนึ่งเท้าศีรษะ แล้วโบกนิ้วมือเบาๆ พลางเอ่ย “ปกติ
ล้วนมีแต่ข้ากัดเจ้า ดังนั้นในใจรู้สึกผิดไม่น้อย จึงค้นหาโอกาสให้เจ้ากัดคืน
จะได้หายอยาก โอกาสที่สามารถถกฉวยเช่นนี้ค่อนข้างหายาก มาสิ”

จิ้งหลินอ้าปากเล็กน้อยแบบเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง สายตาหยั่งเชิงสีหน้า
ช่างจี้ ครั้นเห็นช่างจี้คลี่ยัมสนทนอย่างเป็นธรรมชาติ ถึงได้ขับปลายนิ้วเข้าไว้

ช่างจี้กล่าว “กัดสักพักหนึ่ง ข้าจะยื่นเข้าไปแล้วนะ”

นิ้วมือสอดเข้าหาลิ้นนุ่มเปียกชุ่ม ขณะปลายนิ้วสองข้อค่อยๆ ฝังอยู่

¹ สลับแซกเป็นเจ้าบ้าน เป็นสำนวน หมายถึง เปลี่ยนจากฝ่ายถูกกระทำมาเป็นฝ่ายกระทำ

ภายในนั้น

มันอุ่นร้อน ทั้งยังนุ่มจนจิตใจลมห่ม่านไปหมด

ถ้าขอช่างจี๋แห่งผาก เขาสะกดกลั้นไม่ขยับ แต่กลับยิ่งพูดอย่างเป็นปกติ “ขวงลั่นเจ้าหรือ ข้าไม่ได้ตั้งใจ หากรู้สึกไม่สบาย ขยับลั่นออกให้พ้นนี้ก็ได้”

ดวงตาจิ้งหลินสงบนิ่ง ปลายลั่นแนบกับปลายนิ้วหมุนวนหนึ่งรอบดังคาด แต่ในปากเขากว้างเพียงเท่านั้น ยามถูกลิ้นยาวขวงไว้เช่นนี้ยังจะเหลือพื้นที่เสียที่ไหน ด้วยเหตุนี้ปลายลั่นจึงวกกลับที่เดิมอย่างระมัดระวัง

ช่างจี๋ลืมรสการได้เลี่ยนนุ่มนวลนี้จึงเอ่ย “จะกัดข้าไม่ใช่หรือ ออกแรงหน่อย”

จิ้งหลินใช้ฟันขบนิ้วช่างจี๋ แต่เมื่อนิ้วคู่นั้นสัมผัสผนังกระพุ้งแก้ม ปลายนิ้วช่างจี๋ก็ขูดเนื้อส่วนนั้นอย่างเชื่องช้า จิ้งหลินตัวสั่นกะทันหัน เขาขยับถอยหลังอยากคายนิ้วมือออก

แต่ช่างจี๋ดันเขาไว้ จิ้งหลินถูกขูดจนลมหายใจปั่นป่วนเล็กน้อย ความรู้สึกชาหนึบที่พุ่งขึ้นราวกับประกายไฟจุดเล็กๆ เขากิ่งอ้าปาก ลิ้นสีแดงสดดันนิ้วมือออกอย่างทำอะไรไม่ถูก

ช่างจี๋เอ่ยปากแล้ว เขาพูด “พวกเราอย่าต้องรู้จักกัน หนึ่งพันสี่ร้อยปีก่อน...” เขานิ่งไปชั่วครู่ ก่อนกล่าว “จะฟังข้าพูดหรือไม่”

ไม่ว่าจะผวกหรือสายศีรชะ จิ้งหลินก็รู้สึกว่ามันไม่เหมาะสม ช่างจี๋จึงถือว่าเขาอมรับโดยคุณะ

“เรื่องนี้พูดแล้วยาว” ช่างจี๋ขมวดคิ้วเล็กน้อย “เย็นลึกเกินไปหรือไม่”

นิ้วนั้นถอยออกเล็กน้อย ก่อนจะสอดเข้าไปใหม่ ช่างจี๋รู้ขอบเขตดี เขาคล้ายมองไม่เห็นดวงตาจิ้งหลินซึ่งเริ่มมีหมอกปกคลุมคู่นั้น แต่กลับ

จับจ้องจิ้งหรีดไม่ละสายตา

ความรู้สึกที่ผนังนุ่มถูกเสียดสีพร้อมด้วยการจับจ้องโดยไม่ปิดบังของ
 ขางจี้กลายเป็นความเขินอายยิ่งยวด แผ่นหลังจิ้งหรีดชนผนังรถม้า แต่กลับ
 รู้สึกเหมือนกำลังถูกขางจี้กวาดคลั่ง ริมฝีปากของเขาแดงก่ำชุ่มชื้น ลูกกระเดือก
 ขยับขึ้นลง ด้วยไม่อยากจะให้น้ำลายไหลออกมา

จะตายอยู่แล้ว

ปากขางจี้กำลังพูดอะไร กระทั่งเจ้าตัวยังแยกไม่ออก ส่วนดวงตาเขามอง
 มาจจะออกโดยสิ้นเชิง สีหน้าลำบากและยากจะทานทนของจิ้งหรีดมีแต่
 จะกระตุ้นให้ขางจี้คิดไปทางอื่น เขาแทบอยากจะล้วงพระไตรปิฎกออกมา
 อ่านสักเล่ม

จิ้งหรีดถูกก่อกวนจนหอบ สองตาเขาล้วนเจือความหมายของ
 น้ำแข็งที่จะหลอมละลายเป็นวารีวสันต์ บริเวณคอกกลายเป็นสีแดงขึ้นมา เขามอง
 ขางจี้อย่างอดทน หารู้ไม่ว่าการกระทำเช่นนี้มิได้ทำให้ขางจี้รู้สึกเมตตา

ขางจี้ชักนิ้วออกกะทันหัน สองนิ้วเปียกชุ่ม ในคอตึงแน่น บริเวณท้อง
 ก็ร้อนผ่าว เขารู้สึกว่าทั้งหมดนี้เป็นเพราะตนไม่ได้เป็นอันธพาลมานาน เขา
 ควรได้คืบจะเอาศอกหนักกว่านี้ ด้วยการไ้แผ่นอกกักจิ้งหรีดไว้ในพื้นที่
 คับแคบ ลงมือกวาดคลั่งเขาแรงๆ จากนั้นพลิกจิ้งหรีดไปมาทำให้เจ็บและ
 ร้องไห้

จิ้งหรีดยกแขนปิดหน้าจับพลัน ขางจี้จ้องเขา แล้วหัวเราะออกมา
 อย่างไร้ต้นสายปลายเหตุ

“อันที่จริงมีเรื่องหนึ่งที่ปิดบังเจ้ามานานมากแล้ว” ขางจี้ใช้มือข้างที่
 มิได้เปียกน้ำลายประคองใบหน้าจิ้งหรีดให้ตรง “เจ้าอยากรู้หรือไม่”

สีแดงบนลำคอจึงหลินยังไม่อาจ ขณะเขากล่าว “แบบนี้ใช้กัดเสียที่ไหน?”

“เจ้าเป็นคนเสียเองนะ” ขางจี้ซู่สองนิ้ว แล้วพูดอย่างร้ายกาจ “ข้าบอกให้เจ้า ‘กัด’ คนที่ทำใจกัดข้าไม่ลงคือเจ้าเอง คนที่เสียจนข้าจิตใจเคลิบเคลิ้มหลงใหลก็คือเจ้า จิ้งหลิน ข้าไม่ผิดสักหน่อย”

จิ้งหลินอยากพูดอะไรบางอย่างแต่ไม่ได้พูดออกมา

ขางจี้หัวเราะเยาะ “ที่แรกข้านึกว่าเจ้าใจกล้าที่สุด ไฉนบัดนี้แค่จะพูดจายังต้องอาศัยก่อนห็น เจ้าเรียกมันออกมาทำไม เดิมทีมันก็คือเจ้าแท้ๆ”

จิ้งหลินกล่าว “ข้าเปล่า”

“เจ้าเปล่า?” ขางจี้ประชิดเข้ามาทันที เขาพูด “วันนี้ข้าจะไม่ให้มันออกมา”

ก่อนห็นในแขนเสื้อจิ้งหลินก็ถึงหลายตลบ ก่อนเขาเอ่ย “เจ้าปิดบังอะไรข้า”

“ข้าปิดบังเรื่องใหญ่หลวงสะท้อนฟ้าสะท้อนดินเรื่องหนึ่งต่อเจ้า”

“ข้าไม่เชื่อ” จิ้งหลินชะงัก รู้สึกเหมือนตนเคยกล่าวประโยคนี้อย่าง

“เชื่อหรือไม่แล้วแต่เจ้า พูดหรือไม่ขึ้นอยู่กับข้า” ขางจี้เอ่ย

“เช่นนั้นเจ้าพูดมา” จิ้งหลินบอก

“อยากให้ข้าบอกเจ้าง่าย ๆ ขนาดนี้” ขางจี้ชี้หน้าผากดันหน้าผากจิ้งหลินทีหนึ่ง “ข้ามีเสียเปรียบแยะหรือ”

“ข้าสังเกตเห็นแล้ว” จิ้งหลินพูด “...เจ้าพัฒนาขึ้นมาก”

“ก่อนหน้านี้เจ้าหลอกว่าข้าเป็นปลาโง่ตัวหนึ่ง” ขางจี้เอ่ย “ยามนี้เสียใจภายหลังก็ไม่ทันแล้ว”

จิ้งหลินอยากหัวเราะเยาะ แต่กลับถูกขางจี้บีบสองแก้มไว้

“ข้าเองก็สังเกตเห็นเช่นกัน” ซางจี้พูดอย่างล้าลึก

จิ่งหลินเอ่ย “สังเกตเห็นอะไร”

“เจ้าช่างไร้หัวใจกับข้าเหลือเกิน” ซางจี้พูดอย่างเศร้าใจ “หลินซงจวิน ลงจากเตียงแล้วแตกหักไม่ยอมรับข้า เจ้าไม่เคยได้ยินคำกล่าวที่ว่าจงอย่าทอดทิ้งภรรยาซึ่งร่วมทุกข์มาด้วยกันหรืออย่างไร”

จิ่งหลินรู้สึกสงสัยโดยพลัน เขากล่าว “ข้าจำไม่ได้ว่าเจ้ากับข้า...”

“เจ้าพูดเองแท้ๆ ว่าจำไม่ได้แล้ว” ซางจี้ขยับตัวออก แล้วพิงข้างกาย จิ่งหลิน

จิ่งหลินนั่งอยู่ครู่ใหญ่ แล้วพลันหมุนตัวมาด้านข้างเพื่อมองซางจี้ ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม “เจ้าบอกข้ามา พวกเราแต่งงานกันแล้วจริงหรือ”

ซางจี้เล่นมุกราตรีในมือ พลังมองจิ่งหลินแวบหนึ่ง “ตอนที่เจ้าเสพสุกับข้าไม่รู้สึกคุ้นเคยบ้างหรือ เจ้าดูสิ เป็นธรรมชาติตั้งแต่เริ่มถอดเสื้อผ้าคราวก่อนเจ้า...” เพียงปลายลิ้นเขาขยับช้าลง ก็กลายเป็นคลุมเครือหวามไหว “ตอนที่ลงมือช่วยเหลือ ไม่รู้สึกหรือว่าทุกอย่างช่างเหมาะเจาะพอดีดังปลาได้น้ำ”

จิ่งหลินจิตใจปั่นป่วน เขาบังคับน้ำเสียงให้มั่นคงแล้วพูด “อดีตข้าชัดเจนแจ่มแจ้ง ตอนอยู่ในแม่น้ำลี้มเลือนก็ไม่ได้นึกออกถึงสายใยรักที่มีร่วมกับเจ้า”

“ที่เรียกว่าวาจาบาดใจคงเป็นเช่นนี้เอง” ซางจี้ก้มศีรษะเล็กน้อยเพื่อมองมุกราตรีในมือ “คนที่ช่วยเจ้า คือคนที่ช่วยข้าเช่นกัน เขาวางเจ้ากับข้าไว้ด้วยกัน เห็นได้ชัดว่าเขาเข้าใจความลับที่ซ่อนอยู่อย่างชัดเจน เอาอย่างนี้เถอะ เพื่อพิสูจน์ว่าข้าน้อยคือสามีตัวจริงเสียงจริง ข้าจะบอกเรื่องบางอย่างแก่เจ้า”

จิ่งหลินเงยหน้าตั้งใจฟัง

“ในอดีตเจ้ามีรอยแผลเป็นบนแผ่นหลัง มีเส้นหนึ่งที่ลากจากรอย
ลึกย้อมตรงหลังเอวขึ้นไปครึ่งซุน ขำร่วมรักกับเจ้ารอบหนึ่ง เคยสัมผัสครั้งหนึ่ง”
ซางจี้พูดแล้วยกมุขปาก “ตอนอยู่ในน้ำอุ่นโยกจนเกิดคลื่น ขำจึงใช้สองแขน
ยกสองขาของเจ้า ต้องบีบแค่เบาๆ เพราะเจ้าสัปดาห์จะร้องว่า ‘เบาหน่อย’
ตลอดเวลา ในอดีตใจเจ้ารักขำมากจนทนไม่ไหว และไม่เคยเรียกขำว่า
องค์จักรพรรดิ”

จิ้งหลินกล่าวอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง “เช่นนั้นข้าเรียกเจ้าว่าอะไร”

ซางจี้เก็บสีหน้าร้ายกาจ แล้วพูดอย่างจริงจัง “เจ้าล้วนเรียกขำว่า
พี่ชาย”

จิ้งหลินมองเขาเงิบๆ จากนั้นชะโงกมาข้างหน้าเล็กน้อย พูดว่า
“โกหก”

ซางจี้ปล่อยให้จิ้งหลินมอง ก่อนย้อนถาม “ข้าพูดไม่ถูกหรือ ไม่เพื่อ
เจ้าลองเรียกสักสองสามทีสิ”

จิ้งหลินบอก “ข้าไม่เรียก”

ซางจี้กล่าว “กระทั่งท่านแม่ยังเรียกแล้ว เร็วเข้า”

จิ้งหลินเก็บม้วนหนังสือขึ้นมา กล่าวว่า “ข้าไม่ยอมตกหลุมพราง”

“หลอกเจ้าเป็นลูกสุนัข” ซางจี้กดหัวไหล่จิ้งหลินจากด้านหลัง
พลาทพูด “หากไม่จริง เจ้าเรียกสักคำก็จะรู้สึกได้เอง”

จิ้งหลินจ้องตัวอักษรอย่างเหม่อลอยชั่วคราว “...เจ้าอย่าหลอกข้า”

“ข้าวางเจ้าไว้กลางดวงใจ” ซางจี้เอ่ยเสียงเบา “ข้าจะทำใจหลอกเจ้า
ได้อย่างไร”

ปลายนิ้วจิ้งหลินเย็นเล็กน้อย เขาเงิบไปอีกครู่หนึ่ง แล้วเรียกอย่าง
ขัดถ้อยขัดคำ “...พี่ชาย”

รับข้ากลับบ้าน

จิ้งหลินี่ถึงประโยคนี้ขึ้นมาจับปล้น ความเจ็บเหมือนถูกแทง
แล่นจากปลายนิ้วเขาโดยไม่รู้ตัว รวากับคำพูดประโยคนี้ถูกทวนซ้ำท่ามกลาง
ความเจ็บปวด

ภายในรถม้ามีดสลัวคล้ายโลงหินมีดมืด เบื้องหน้าจิ้งหลินเห็น
ผนังหินเต็มไปด้วยคราบเลือดอยู่เลือนราง เขานึกว่าบนนั้นเขียนตัวอักษรไว้
แต่เขากลับเห็นเพียงเส้นที่ซ้อนทับเป็นชั้นๆ

จิ้งหลินปล้นคืนสติ เขาารู้สึกถึงคลื่นความร้อนที่เริ่มขึ้นกลางอก
ถึงกระนั้นในดวงตากลับมีความขมขื่นฝังอยู่ แต่เขาไม่เข้าใจว่าตรงไหน
ที่เสียใจกันแน่

เขายังสามารถเสียใจได้อีกหรือ

เขาเป็นคนตายมานานแล้ว

เขาแยกความสุขไม่ออก ไม่รู้รสชาติความหวานไหน เขาถึงขั้น
เหมือนอย่างที่คนรอบด้านกล่าว นั่นคือไร้หัวใจ

เขาจะเสียใจเป็นได้อย่างไร

จิ้งหลินพูด “...ไม่ใช่...”

“ตัวจริงเสียงจริง” แขนขางจิ้งหลินแน่นขึ้น ขณะเขาพูด “นี่คือจิ้งหลิน
ไม่ใช่หรือ ที่อยู่ในอ้อมกอดข้าไม่ใช่เจ้าหรือ”

“ข้าไล่ตามเจ้า...” จิ้งหลินเอืยวศีรษะ แล้วถามด้วยความรู้สึกซับซ้อน
“ใจข้ารักเจ้า?”

“ข้าไล่ตามเจ้า” ขางจิ้งหลินไม่ตอบคำถาม แต่พูดทวนด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“ใจข้ารักเจ้า”

จิ้งหลินถูกคำพูดนี้ลวกจนสติหลุดลอย ก้อนหินในแขนเสื้อเขา สบโอกาสกลิ้งออกมาในที่สุด แล้วเดินวนหลายรอบข้างสองขาด้วยความรู้สึก ยากจะเชื่อ ซางจี้เก็บปลายเท้า จากนั้นยัดก้อนหินเข้าไปในแขนเสื้อตัวเอง

“ใจข้ารักเจ้า” ซางจี้ยังรูกหนัก “ใจข้ารักหลินซงจวินจิ้งหลิน ไยเจ้า ไม่มองข้า ตัวเจ้าร้อนเหลือเกิน ข้าพูดประโยคนี้ทำให้เจ้ารู้สึกร้อนหรือรู้สึก ยากเกินแบกรับหรือไม่”

จิ้งหลินเม้มปากเป็นเส้นตรงโดยไม่เอ่ยคำใด

ซางจี้จึงพูด “หากเจ้าไม่มองข้า ข้าจะพูดทั้งคืน”

จิ้งหลินหันกลับมาทันที ในดวงตาเขาทั้งตกใจทั้งหวาดกลัว เป็นครั้งแรกที่เขาแสดงสีหน้าเช่นนี้ด้วยร่างกายซึ่งถูกประกอบขึ้นมาใหม่ เขา ถึงขั้นพูดตะกุกตะกักเล็กน้อย “ข้าไม่เอา...ข้าไม่อยากฟัง”

“อย่างนั้นหรือ” ซางจี้เพิ่มน้ำหนักในน้ำเสียง “เช่นนั้นข้าไม่เพียง ใจรักเจ้า ยังอยากกอดเจ้า นวดเจ้า อมเจ้าไว้ เจ้าก็ไม่อยากฟังเช่นกันใช่หรือไม่ ในเมื่อไม่อยากฟัง ข้าก็ไม่พูดแล้ว...ไหนเจ้าจึงคิดงายขนาดนี้!”

ก้อนหินดินอยู่ในแขนเสื้อซางจี้ยกหนึ่ง แต่นั่นออกมาไม่ได้ จิ้งหลิน เหม่อลอยชั่วคราว นี่ไม่ถึงว่าจะยกมือปิดหู ใบหน้าซึ่งเดิมทีปราศจากอารมณ์ กลับค่อยๆ กลายเป็นทั้งโกรธและอายภายใต้การจับจ้องของซางจี้

“...เช่นนั้นข้าก็จะพูดบ้างแล้ว!”

ซางจี้หัวเราะคราหนึ่ง “ข้าอยากใจจะขาด มาสิ ข้าจะตั้งใจรับฟัง”